

GUANVADOR ABSOLUT: David Valle García amb «Neu»

Neu

El professor de l'Escola Moderna desplaça pantalles a l'aire amb lajudà dels seus dits.

A fora, la neu tapa per complet els finestrals. El conserge ha hagut d'obrir un pas per accedir a classe; una esquerda de quatre metres de profunditat dins la neu i el glaç.

Observo a la Lua a la fileira del davant. La seva bella transllidada, èr-ria, única, em té el cor robat.

Em trec les ulleres de realitat virtual i camino cap a casa.

En un habitatció està al pare tancant un important negoci al Brasil.

A la del costat, la mare està ajaguda al llit. No para dengreixar-se. Haig d'aparar-me perquè el seu holograma, prim i escardalenc, no m'aspiri els peus mentre neteja el passadís.

Torno a la meua habitació i contemplo finestra enllà. La neu ho domina tot. El cel polsegós de color gris plom oprimeix l'ànima. Els meteoròlegs pronostiquen que cada vegada nevarà més i que el Sol brillarà amb menys intensitat. Al carrer ningú passeja. Si algú ho fes i caminés per alguna zona on la neu no estigués prou compactada, correria el perill de ser engolit a dins.

Em torno a posar les ulleres de realitat virtual.

- ¡an! The fet una pregunta! Mèxucos al professor i li dic que m'he tret un moment les ulleres. Ell em renya i m'avisava que he actuat en contra de les normes del Manual, que informarà de la falta.

Tot seguit continua la classe. Jo prefereixo mirar a la Lua que en aquell precís moment es gira i em mira somrient. El seu holograma és perfecte. Ho tinc decidit. Vull saltar-me

les regles del Manual. Avui farà el pas i li demanaré per sortir. Vull intentar viure el món real amb ella.

PREMI LOCAL

Felucia Díaz Cuyàs amb «Cours»

Concurs

Les coses a casa no van bé. A més, la nena comença a estudiar ara escola moderna en una i les despeses es multipliquen. Ha de tornar a intentar-ho. Som-hi!

El dia és tota una barreja d'assa de gent, músiques, sons i activitats a fer i veure per tot arreu. Però a ell només li importa la seva àrdua empresa. Mira l'ambient que hi ha pel voltant i comenta el ritual de sempre. Seu al lloc que li manen. Es concentra. Posa fermes els colzes a sobre la taula, abaixa el cap i, mentre mira de reüll la resta de competidors, espera ansiós el senyal.

Tot el post abarrotrat de menjar i... ¡at! La seva gran boca totalment oberta. Les mandíbules amunt i avall gairebé a velocitat de llum. Les galtes fàrcides com un esquiol en plena recollida de nous. Una darrera l'altra agafa la manduca sense control, estavellant tot el que no arriba a mossegar bé. El greix comença a empastufar-li els llavis, el bigotí, la barbeta i les mans. De fet, molts de bocins li entren pel nas i li cauen a dreta i esquerra i pel mig a sobre la panxa rodona i peluda. El cos sencer se li va impregnant daquell sagí que vessa de la seva boca. Per més tip que estigui, el segueix afeerrant-se a aquella barriscada com si en allò li anés la vida.

I qui sap si li va! Al final, si guanya, s'emportarà trenta mil euros!

PREMI CATEGORIA JUVENIL B

(1r premi): Sara Bagudà Torrent amb «Añions»

Añions

Des que el món és món, néixer i morir vénen a ser la cara i la creu

d'una moneda llançada a l'aire. Abans de néixer no existim, quan morim tampoc, entre aquests dos extrems hi ha la vida, la curta vida. La vida és un trencadiscos en el qual mai encaixen totes les peces fins a que morim, però ningú viu la resolució del seu propi trencadiscos. Quan morim, el nostre record desapareix un dia de tramuntana qualsevol. Senyor li recordo que el temps no frena, així que li dic: "que comenci la bisbetada".

Dimarts 19 de setembre de 1897

Ei del primer capítol amb aquest metafòrica carta al senyor detectiu. No sóc pas cap escriptor famós, ni tampoc em coneix mig món, però el és el que vull ser. Us diré el meu nom tot i que no us servirà de gaire, sóc en Miquel Carbó. El llibre que estic iniciant per donar-me a conèixer va sobre un detectiu. És tota la història des de la seva ardua empresa, prim i escardalenc, no m'aspiri els peus mentre neteja el passadís.

Torno a la meua habitació i contemplo finestra enllà. La neu ho domina tot. El cel polsegós de color gris plom oprimeix l'ànima. Els meteoròlegs pronostiquen que cada vegada nevarà més i que el Sol brillarà amb menys intensitat. Al carrer ningú passeja. Si algú ho fes i caminés per alguna zona on la neu no estigués prou compactada, correria el perill de ser engolit a dins.

PREMI CATEGORIA JUVENIL B

(1r premi): Santi Miquel Coll amb «Les guerres textuals»

Les guerres textuals: l'origen de l'abecedari

En un món hi havia una guerra entre vocals i consonants. El regne de les vocals tenia més força territorialment, però era una minoria comparat amb el regne de les consonants. També hi havia el regne dels dígrafs però va caure.

La guerra que ja portava 50 pàgines, que en el món de les lletres era 5 anys, seguia tant aterrissada com feia 25 pàgines, i no semblava que el final fos a prop. Tot i que sense els dígrafs, que per ser un regne molt fluix i petit havia portat molts maldescaps en els dos grans regnes.

Els papers on es desenvolupava la batalla estaven tacats amb tinta vermella. A part dels punts que desapareixien per matar les lletres rivals, un altre motiu de les morts eren les malalties de transmissió per la mala ortografia. La manca de soldats dels dos regnes va fer que les minúscules, que eren lletres menors d'edat, a l'arribar a ser majúscula, que ja serien majors d'edat, havien d'anar a la guerra.

Un dia, el general de l'exèrcit de les vocals, À, es va reunir amb els capitans E, I, O, I O i U per decidir parlar amb el rei A i demanar-li que fes un tractat de pau amb el rei Z del regne de les consonants.

Alhora, els generals de l'exèrcit de les consonants L i D van parlar i li van demanar al rei Z que fes el mateix que li van demanar al rei A.

Al cap de 5 pàgines, els dos reis van arribar a un acord i el nou inperet es va anomenar "Abecedari".

Eiii! No us penseu que això és cert, aquestes guerres només les han escrit els alumnes d'una Escola Moderna.

PREMI CATEGORIA JUVENIL A

(accèssit): Miquel Orozco Puig amb «Utopia»

Utopia

Sona el despertador a les 7.00 hores d'un dimarts plujós, és dia d'Insti, QUIN PALL, però com cada dia a les vuit del matí estic esperant perquè obrin la porta, però OSTRES! No es veu a ningú, però a la seva hora sobre la porta automàticament, comença a caminar pel passadís i em dirigeixo a la meua classe, obro la porta i em trobo a tots els meus companys asseguts al seu lloc, cap d'ells diu res, el professor està assegut a la seva cadira. Tot d'una se sent un brunzit semblant al d'un ventilador elèctric i tots recuperem la parla i el moviment, però ningú aixeca la veu, les coses es demanen si plau, el professor no crida, però alguna cosa no em quadra, em dirigeixo al meu lloc i trec el llibre i llibreta de l'esquerra, la qual m'agrada molt i descobreixo que té els ulls de diferent color i amb una brillantor parpel·lant, a la meua pregunta: si li ha passat alguna cosa a la vista, no em diu res i continua a la seva, pensant que és que no m'ha sentit, li toco la seva mà dreta

i ràpidament retiro la meua mà en notar que té gelada. M'aixeco acollonit de la cadira i començo a guardar les coses dins la maleta, amb la intenció de sortir a tota pastilla, quan arribo a la porta, que per cert el camí s'em fa etern, la trobo tancada i per molts esforços que faig no hi ha manera d'obrir-la, de sobre sobre i apareixen els dos conserges de l'Insti, un d'ells porta una mena de bateria de coixe i sense dir res, me la connecta al melic i em diu: BENVINGUT A LA NOVA ESCOLA MODERNA NOI!

PREMI CATEGORIA JUVENIL A

(1r premi): Anna Esteve Ferrer amb «Encaixos»

Encaixos

Ja m'he quedat afònic de tant cridar que no encaixo i em frustra saber que ni tan sols depèn de mi. Per què? Perquè visc en una societat per a rectangles, i jo són una rodona. Somnio en un dia en què, igual que a l'Escola Moderna es van ampliar els límits de les diferències, es construirà una porta flexible perquè tothom pugui formar part d'una societat millor.

Tenim molt assumit que tothom és diferent, sí, però algunes diferències entren per la porta, com els triangles rectangles o els quadrats, i d'altres com jo, no.

I és que fins i tot he pensat en llidar-me els cantons per així passar per la porta: perquè d'aquesta manera i d'una vegada per totes tingui la mala sort d'encaixar.

PREMI CATEGORIA INFANTIL

3r Curs (accèssit): Alex Alba i Mar-tín amb «Escola Moderna»

Escola Moderna

El meu pseudònim és Alaba tinc 8 anys, visc a Caldes.

A la meua escola hi fem moltes coses: projectes, sortides, controls, experimentem... Fa poc vam fer un projecte de rutes per Caldes. Va venir el regidor Sergi Mir per explicar-nos com és Caldes i perquè sortia aigua calenta de les seves fonts.

Jo crec que la meua és una **Escola moderna**, el que més m'agrada són els projectes per aprendre més coses so-

bre l'entorn. També m'agradaria que es fessin més sortides i 30 minuts més de pati i encara més projectes.

L'Escola que m'imagino del futur és una escola que faci uns 50 metres d'alçada. Per descriure l'escola moderna, seria una escola nova on tot funcioni bé i on els nens aprenguin jugant. «Alaba»

PREMI CATEGORIA INFANTIL

3r Curs (1r premi): Roger Arasa i Lozano amb «La nau espacial»

La nau espacial

A l'Escola Moderna 2 nois queden per fer un treball de ciències: una nau espacial que funciona amb aigua recicladada!!

Quan van entrar a classe es van ocupar perquè hi havia molt nivell. La taula on hi havia l'Andreu i l'Enric era la número 8 de 10 que n'hi havia.

El director passava per la taula 1, 2... i l'Enric i l'Andreu es van preocupar encara més i més fins que l'Andreu va dir: - Ja ens toca, prepara't!

Va passar de llarg la taula 7 i el professor va dir: - podeu començar.

- Si professor, ara comencem. - Va dir l'Enric.

I just quan l'Enric i l'Andreu van tirar l'aigua a la nau espacial es va fer gran i es va trencar la vella teulada de la classe de l'Escola Moderna. I van pujar, pujar... fins que van anar a l'espai exterior.

Quan ja eren a l'espai exterior es van adonar d'una cosa, que no podien respirar! I es van quedar sense gravetat! Però abans de que es morís un alienígena va fer un miracle, els va portar a classe i tothom es va quedar parat.

-No pot pas ser, això és impossible! -van cridar el director i el subdirector.

I van treure un 10 a l'examen de ciències.

-Visca l'Escola Moderna! -Tothom va cridar.

També van anar a saludar i felicitar a l'alienígena i als nois.FI. «The Best»

que es deien Pep i Laura i venien de la Xina.

Un dia molt calorós en Pep i la Laura van anar nous a l'escola i veien que no era igual a la que estaven: ara era una escola moderna.

Al dia següent uns nens reien d'en Pep i la Laura, els hi deien: que si eren llefjosos, que si tenien els ulls axinatats, que si no sabien parlar català i així, tots els dites.

Va arribar un dia que en Pep i la Laura es van cansar i li van dir a la mestra.

La mestra va parlar amb aquells nens. No ho van fer mai més.

Al final els nens que reien den Pep i la Laura es van fer millors amics. «Plutina»

PREMI CATEGORIA INFANTIL

4t Curs (1r premi): Pau Borrell i Planas amb «L'Escola Moderna»

L'Escola Moderna

Un dia Francesc Ferrer i Guàrdia baixava les escales de casa seva però que havien tocat el timbre. Quan va obrir la porta, era un missatger que li portava la *Play Station 1*.

Mentre obria el paquet estava pensant que havia de corregir examens i va pensar: "Escola Moderna". Es va assegurar al seu despatx a pensar. Quan va acabar va reunir a tot el seu equip i els va dir: "Hi ha un projecte en el qual vull que us hi esforcem al màxim. Comencem!"

I a partir d'aquell moment Francesc Ferrer i Guàrdia va anar amb la seva furgoneta al *Medià Markt* a comprar ordinadors de la marca *Apple* que li van costar 1.000 euros. Quan va arribar a casa va fer un *casting* de professorat. Va cridar: "El primer!"

- Hola. -
- Hola què tal? Em dic Txell i vull ser professora de la seva escola.
- Contractada! Professora de 4rt! - va dir en Francesc- Següent!
- Hola em dic Bea i vull ser professora de l'Escola Moderna.
- Contractada! Professora de 4rt també!
I va seguir així fins a tenir tots els mestres de tots els cursos. Després va tornar a reunir el seu equip:

- A veure....següim....coses a introduir a l'Escola Moderna; professorat

robot, més conserges, abans de començar el curs pintar la escola....

Quan va acabar la llista, va agafar el cotxe i va anar als estudis de TV3 perquè li feien una entrevista. «Orxata»

PREMI CATEGORIA INFANTIL

5è Curs (accessit): Andrea Arana amb «Torno a somriure»

Torno a somriure

Em sentia sola, sense ningú al costat amb qui parlar, a ningú li importo. Per què? Tothom deia que era una escola moderna, però per mi no ho era. Vaig arribar a casa com sempre.

Trista. Aquell dia havia sigut com tots els altres, sense fer cap amiga, sense somriure ni riure, i com sempre... també s'havien rigut de mi. Què tenia de diferent aquell dia? Res.

Vaig dirigir-me a la meua habitació, vaig deixar o, més ben dit, vaig tirar la motxilla al llit. En aquell precís moment vaig esclaiar a plorar.

La meua mare em va sentir i va entrar a la habitació.

- Ja m'ho suposava que et passava alguna cosa... Cada dia entres trista a casa i això no és bon senyal.

Què passa? Vinga, digues. Confia en mi, sóc la teua mare. M'importes i molt, per tant crec que tinc dret a saber el què et passa.

- D'acord - vaig dir sanglotant.

I així ho vaig fer, vaig explicar-li la rutina dels meus dies, el què em passava...els insults, les males cares, que em deixen sola, que no tinc amics... Al dia següent tot seguia igual, però la meua mare havia fet un pensament.

Quan vaig arribar a casa, la meua mare em va dir que tenia bones notícies.

T'hem apuntat a una altra escola! Em va dir.

Vaig somriure.

Dies després...

Tot és millor. Aquí tinc amigues, m'accepten, ric i somric, cosa que no m'havia fet cinc vegades a la meua vida, tres quan era petita, una altra fa dos anys, i la última fa uns dies, quan em varen dir que canviaria d'escola. En fi, ara tinc una vida millor. «Lo-vegod»

PREMI CATEGORIA INFANTIL

5è Curs (1r premi): Eduard Lluch amb «La carta»

La carta

Avui he anat a la platja, m'ho estava passant molt bé quan, de sobte, m'he trobat una ampolla. L'ampolla portava una carta.

He anat a la tovallola i l'he obert. La carta deia així:

Hola siguis qui siguis.

Em dic Abdul i sóc refugiat de Síria

A Síria les coses estan molt malament.

Abans anava a una escola moderna però ara s'ha tornat en pures runes.

El meu pare és a la guerra, no m'agrada gens la guerra. Per a mi la guerra és un bucle de malícia i agressivitat.

He hagut de marxar a un altre país, però ens ha costat molt marxar perquè hem hagut de fer tractes amb gent dolenta.

Però al final una ONG ens va rescatar i ara estic amb la meua família en un camp de refugiats.

Ara estem esperant que algun país ens aculli.

He escrit aquesta carta amb tot el cor perquè la persona que la rebí pensí en els refugiats i ens vulguí acollir.

Abdul 13 anys

Després de llegir la carta m'he posat a plorar per no haver pensat en els refugiats abans i per tot el que estaven passant.

A l'hora de dinar li he ensenyat a la mare i m'ha dit que tenia una idea:

-Tinc una idea! Podries escriure per la cara del darrere de la carta una petita frase que digui alguna cosa com ara: Aixequen les fronteres!

O alguna cosa per l'estil. Torna a tirar la carta al mar, pots fer la rebent al tres persones que pots escriuen pel darrere també i algun dia li podria arribar a alguna persona important que podria fer-hi quelcom.

Al cap de 6 mesos la carta s'havia fet famosa. Van aixecar moltes fronteres. Ara, tanca els ulls i pensa en la carta. «La Princesa Rapunzel»

PREMI CATEGORIA INFANTIL

6è Curs (accessit): Lilianna Stevens amb «Es l'hora»

Es l'hora

El silenci més a assassinant. Només se sent el tic-tac del rellotge. Sí, sóc l'última. Sóc l'última en un càsting d'una pel·lícula que este segura que serà famosa. És la meua primera oportunitat. És la meua hora de brillar. Després d'uns minuts, per la porta d'entrada de la sala de càsting, ha sortit una noia plorant. Entre sanglots, m'ha dit: - Bona sort. - i ha marxat.

Aquesta pel·lícula es basa en un llibre anomenat "Aquí hi som". És fantàstic.

Creo que la pel·lícula serà tan genial com el llibre. Tracta d'un grup de noies que volen que l'escola Moderna estigui més usada. Una de les noies, l'Anna, senamora d'un noi que treballa a una de les escoles. Joestic aquí per aquesta part. Ara estic dubtant si marxar o no. Després d'aquesta escena amb la noia plorant, m'he posat nerviosa. Pots ser el director no em selecciona? Pots ser no li caic bé? U, espero que sí!

Una noia màcaba de cridar per entrar. Suposo que és la secretària. Les secretàries, he trobat, sempre porten un monyo al cap i són molt primes. Quan he entrat, el director m'ha saludat amb un moviment de cap i m'ha somrigut.

M'ha assenyalat l'escenari amb la mà i hi he pujat. Crec que no és una persona xerraire. Finalment ha parlat i ha dit:

- Vinga, ja pots començar. He començat a dir una mica de guió durant alguns minuts fins que m'ha frenat: - Gràcies Marina, ja et comunicarem la decisió aquest vespre.

He passat tota la tarda al costat del telèfon. Cada segon em poso més nerviosa. Ha sonat el telèfon. L'he agafat ràpidament: - Hola Marina -ha dit ell-, sóc en Tomàs, el director de la pel·lícula d'aquesta tarda. Ens plau comunicar-te que t'hem agafat per fer el paper d'Anna!

No sabia què dir. Sí, ho he fet! M'han agafat per al paper! «Dunes»

PREMI CATEGORIA INFANTIL

6è Curs (1r premi): Mirela L. Danilla i Ortega amb «La investigació de l'Escola Moderna»

«La investigació de l'escola moderna»

Un dia dos germans bessons, que es deien Albert i Laia, volien investigar què era l'escola moderna perquè n'havien sentit a parlar al supermercat. Això va fer que anessin a la biblioteca nova que es deia Francesc Ferrer i Guàrdia. Aquesta estava situada en un petit poble anomenat Caldes de Malavella. Van entrar-hi i van veure una biblioteca ben neta i elegant. Cada apartat tenia una lletra, de tal manera que estaven ordenats per ordre d'abecedari. Van anar a l'apartat de la "E" i no varen trobar res. Després van anar a mirar a la "M" i tampoc hi havia res. Això va fer que anessin a la biblioteca, la Margarita Trujillo, a preguntar-li. Ella els hi va dir que el llibre estava tancat en una habitació especial i ells van demanar si podien veure'l.

La Laia el va agafar i posava "escollida moderna". Van veure que tenia uns 200 anys d'antiguitat i van començar a llegir-se'l. En total tenia 723 pàgines, sense comptar l'índex.

Al cap d'unes setmanes ja l'havien acabat de llegir i es van posar molt contents, perquè havien après que era l'escola moderna.

Després de saber què era ho van explicar a tots els nens i nenes de l'escola, inclos a la directora. Tots van quedar impressionats i la directora Ursula els hi va donar dues beques per el treball que havien fet.

Quan van arribar a casa, van voler fer una sorpresa als seus pares, però ells ja ho sabien.

Els pares van decidir portar-los al cinema i a un parc aquàtic com a premi pel treball que havien fet. Ells els hi van fer una forta abraçada i van estar molt contents. «SLENDERMAN»